

Svenska Canada = Tidningen

The Swedish Canada News

ARG. (Year) 22.

Läsnummer 5 Cents.

WINNIPEG, MAN., ONSDAGEN DEN 7 JANUARI 1914.

Nr 1.

Silfverräffen.

Berättelse från Canada.

Av Jordan Mott.

Dagarna voro korta, hetskogen hade mest sina färger, den första snön hade allredan fallit. Indianen Sebat packade ihop sina skinn och begaf sig på väg till den nyigen upprättade affären vid Fort Parker. Aftonen var allredan i antågande, då han inträdde i det sommartimrade skjut, där skotten Mureheeson enväldigt härskade öfver trappernas ve och väl.

Sebat kastade sina skinn på disken och sade:
— Vill ni köpa dessa skinn?
Mureheeson bevärdigade sig icke knappt med en blick; han började noga undersöka skinnen — det fanns sju sober, tre färg, sex mörk, och aderton andra skinn; så utbrast han förskräckt:
— 18 dollars!
— Nej! utbrast Sebat förbluffad. Jag säljer dem inte under 45!
Skotten såg hänfult på honom.
— Ni måste vara tokig, min gode man, sade han lugnt.
— Mycket möjligt; men ni får inte mina skinn för mindre.
— Så behåll dem då!
— Men jag måste ha något att lefva af.
— Hvad har jag med det att skaffa!

Och Mureheeson vände den upprettade indianen ryggen.
Sebat bopsamlade sina skinn och lämnade affären. Han gick omkring till sina kamrater, och det lyckades honom att få ihop lufmedel för en vecka. Fram på natten begaf han sig på hemväg, och då dagen började gry, var han åter hemma och allredan i färd med att uppsätta sina fallor. Det var hans afsikt, att när han hade gjort en god fångst, åter vända sig till Mureheeson, som då kanske ville ställa sig villvilligare mot honom, så att Sebat kunde få pengar till att besöka sin hustru och sina sex barn, som bodde 100 mil därifrån.

Dagarna gingo, och fångsten gick dåligt, bara några få mård, och halfverkinn. Sebat var allredan på det blåk med, att han måste, om det inte skedde en förändring till det bättre, nästan morgon åter begifva sig till Mureheeson och taga emot hvad denne ville bjuda honom, ty hans pängingar voro nu nästan slut.
Sista dagen var kommen. Sebat åt sin brödbit och gick sedan ut för, att se efter sina fallor. De tre första voro tomma, men då han kom till den fjärde, skrek han högt af glädje.
I fallan satt en silfverräff död, men hans päls var alldeles oskadd. Detta var Sebats lycka — betydde att han skulle få pengar, så att han kunde resa hem till sin hustru och sina barn!
Mureheeson skickat gifva mig minst 100 dollars för den! tänkte han, i det han kastade det döda djuret på ryggen.
Raskt begaf han sig hem, och en half timme senare var han på väg till Mureheeson, dit han framkom på eftermiddagen.
Strålände öfver hela ansiktet trädde han fram till disken.
— Se hvad jag har här, hr Mureheeson! utropade indianen, i det han kastade silfverräffen till affärsmanen. Hvad vill ni gifva mig för den?
Det kom en begärlig blick i skottens ögon; länge och noga undersökte han den dyrbara pälsen, så sade han slutligen:
— 30 dollars!
Sebat stirrade oförstående på honom.
— 30 dollars? upprepade han mekaniskt.
— Ja, min vän! Det är verkligen bra betald.
Det heta blodet kokade i indianens ådror.
— Tjufstycker! Bedragare! skrek han. Du klär indianerna in på bara benen och gör allt för att svälta ihjäl dem!
Och nästan vansinnig af raseri ryckte han silfverräffen från disken och rusede ut.
Det drojde länge innan Sebat kom till sans; men då han åter började tänka föruftigt, kom han snart på det klara med, att han borde vända sig till någon annan uppköpare. Den närmaste fanns i Red Lake, som låg 20 mil — 2 dagresfärd — därifrån.
Då Sebat hade nått så långt började han genast träffa förberedelser till resan. Först måste han ha medel att lefva af. Han gick därför omkring till de andra trapperna, men fick öfver allt afslag. De fruktade att störa sig med Mureheeson, som redan gifvit dem order, att inte hjälpa Sebat på något sätt.
— Så gifver jag mig iväg utan pengar, sade Sebat till sig själf, då han slutligen insåg, att alla utvägar voro stängda för honom. Jag finner nog något under vägen, och för resten är jag ju van vid att svälta.
Han kastade silfverräffen öfver (Forts. å sid. 5.)

SPIONERIENA I SVERIGE.

Tre spionerläffärer äro f. n. inför rätta och fängslade allmänhetens inträse.

I Malmö företogs häromdagen ranssaking med den berömda spionen från Göteborg, tyske undersåten Lorenz Baumann, hvilken af Askims häradshövding förklarats saklig spioner och hänvisats till därvarande rådhusrätt för ranssaking för bedrägligt förfarande mot Skarabads stenförädlingsaktiebolag. Den häktade är en 41 års man med ett typiskt sydlandskt utseende. Bliken irrade skyggt omkring och han låtsade sig ha mycket svårt att förstå domarens frågor, då det gällde mera graverande bevis i målet.
Det vidlyftiga förhörsprotokollet genomgicks i sin helhet, hvarvid den tilltalade återtog de erkännanden han gjort inför detektiva polisen.
Under ranssakingens lopp lämnade Baumann flera gånger uppenbarligen osanna uppgifter och toke jämnt att slingra sig undan domarens frågor.
Målet uppskots för vidare utredning.

Törngren-Holsteinsonska affären.
Vid senaste ranssaking i förhörsrummet mot Törngren och Holsteinson bördes som vittnen två danskar och tre svenskar. Det första vittnet, stadsbuden Christensen, boende på Strandvejen 39 i Köpenhamn, d. v. s. i samma hus som H. P. Hampen, hade föga af vikt att meddela. Han visste endast säkert att Hampen haft mycket intima förbindelser med ryska legationen. En tjänsteflicka Rasmussens uttalanden gingo i samma riktning som stadsbudets.

Innehafvarinnan af pensionatet Skeppargatan 29 A i Stockholm härdes härefter och berättade att ryska militärattachén på pensionatet mot tagit åtskilliga besök af den häktade A. T. Holsteinson.
Efter ett kort anförande af hr Lidberg öfverlämnade denne målet. Ansvar yrkades å Törngren "för det han tagit gifva af främmande makt för att dess fördel mot riket främja och riket skada", enligt kap. 8 par. 16 strafflagen, gamla lagen, samt kap. 8 par. 15 andra stycket strafflagen af 9 maj 1913. På Holsteinson yrkades ansvar "för det han genom Törngrens brott och gjort sig skyldig till delaktighet däri enligt kap. 3 par. 3 eller 4 strafflagen.
I talag meddelas senare.

Hampen och Fredriksen.
Herr Fredriksens familj ställer sig anmärkningsvärdt reserverad angående Fredriksens bekantkap med Hampen. Tidningsman ha flera gånger gjort förfrågningar härom och framhållit, att Hampen själf säger att han sammanträtt med Fredriksen, men familjemedlemmarna förklara, att de ej vilja yttra sig härom.
Fredriksen har i bref klagat på den dåliga kosten i fångset. Hans familj har därför vänt sig till utrikesministeriet i Köpenhamn, som lofvat att söka åstadkomma en utredning.

Legislaturen öppnas igen.
Mantolans legislatur öppnades åter i måndags efter julferien, och nu börjar antagligen arbetet på allvar.

Allvarligt sjuk.
Sir James Pliny Whitney, Ontarios premiärminister, har legat svårt sjuk i New York i öfver två veckor. Förhoppningar finnas dock om hans vederfående.

Svår storm.
En häftig storm, den svåraste på många år, gick i lördags öfver kusten i New Jersey. Stor blief den materiella skadan, i det en del hus bläste omkull och andra skadades. Man tror att ingen människa omkommit.

Rykten om ryske tronföljaren.
Meddelandet nyligen om att den ryske tronföljaren fullständigt återställd till hälsan följdes nu af ett annat, som har helt andra saker att berättia. I måndags f. v. telegraferades nämligen från Petersburg:
"Tronföljarens hälsotillstånd är åter föremål för oroväckande meddelanden. För tre dagar sedan träffades han af blodströmning efter att för lifligt hafva deltagit i en lek. I vissa kretsar tror man sig veta att den unge tsarevitchet icke har många dagar kvar att lefva."

Shackleton på expedition.
Det har väckt ett kolossalt intresse, att Sir Ernest Shackleton, hvars namn redan inskrifvits med guldbokstafver i den antarktiska forsknings historia, åter skall leda en expedition till sydpolstrakterna. Expeditionens hufvuduppgift skall blifva att korsa den antarktiska kontinenten från haf till haf. Man ämnar naturligtvis så vidt möjligt uppnå sydpolen. Detta kommer att blifva den största polarexpedition, som någonsin företagits. Den sträcka, som skall tillryggeläggas från haf till haf, beräknas till ungefär 1,700 mil. I utrustningen märkes slädr utrustade med aeroplaningar och motorer.

In Memoriam.

Frans A. Lindstrand, "Onkel Ola", har skattat till förgångelsen 66 år gammal.

En folks man.

LINDSTRAND INTOG EN LEDANDE STÄLLNING I CHICAGO.

Park Commissionern i Chicago Frans Albin Lindstrand, eller "Onkel Ola", under hvilket namn han bland svensk-amerikanerna är mest känd, afled på julfotens Dödsorsaken var lunginflammation.
Det var en märklig lefnadsbana, som här lyktades. Det var en man, som i sin person klart visade att hvarje ungt, växande land eller samhälle erbjuder rikare tillfällen för den innebodande förmågan att komma till sin rätt.
När på lösten 1889 i Chicagotidningen "Svenska Amerikanen" begynnade blifva synliga "Bref från Onkel Ola", voro de många, som stortligen undrade, hvem författaren var. Förståsigpåare skönjde genast att det var en nybörjare i publicitetens tjänst, som med all sin friskhet och omedelbarhet saknade den fasthet i greppet, som endast utbildning skänker. Den käckhet och det goda lynne, som utmärkte dessa bref, felade icke att draga till sig allmänhetens uppmärksamhet och bifall. Det blef snart bekant att "Onkel Ola" var den förre urmakaren och juveleraren Frans Albin Lindstrand, som kort förut blifvit tidningens ägare. Att från verkstadsarbetet gå till skrifbordet och lyckas till den grad som före honom ingen annan svensk i Amerika vittnade om att "Onkel Ola" besatt egenskaper, som ej äro hvar mans arfvede.
Frans Albin Lindstrand föddes den 24 mars 1847 i Stora Åby i Östergötland. Fadern ägde ett mindre hemman. Modern var småländska, och af henne ärftade han nog sin lifliga fantasi, sin förlägenhet — och sin språkliga lärdhet. Året var det till skolan, så det bokvett Frans Albin fick i sin ungdom var det lilla far och mor kunde bibringa honom, men det lilla tog han vil vara på och förvaldade väl.
Vid fjorton års ålder blef föräldrabarnet för fränt, han gatt sig iväg med staden Vadstena som närmaste mål. Heskassan var mager, endast 32 skillingar. I Vadstena kom han i urmakarlära, blef gesäll 1864 och fläckade under sin gesälltid genom Sveriges samt arbetade öfver ett år i Köpenhamn. Lästiden stäl i honom under hela ungdomstiden. I Göteborg deltog han med iver och lust i den där upprättade Bildningssekeln. År 1871 angreps han plöteligt af en svår febersjukdom — Amerikafebern. Beslut och handling voro hos Lindstrand ett, och snart följde den 24-årige urmakarskallens i Chicago. Först arbetade han för andra, dref sedan under sex månader en välrenommerad urmakari- och juvelerareffär. Svensksinnad, god talare, slagfärdig och raptungad började Lindstrand snart spela en betydande roll inom den svenska föreningsvärdnaden i Chicago. Icke så få svenska föreningar stå i tacksamhetsått till honom.
År 1888 kom han af en händelse att blifva ägare af en fjärdedel af tidningen "Svenska Amerikanen" — i en olycklig stund, uttrydde han själf, churu han knappt medde detta allvarligt. Med sin skarpa, praktiska blick och sina talskyddsvänliga åsikter insåg han snart att tidningens frihandelspolitik gjorde densamma impopular och snart skulle bringa den på fall. Så föreslog han en dag år 1889 sina kompanjoner, att de antingen skulle köpa hans andelar eller annars sälja honom sina andelar och detta ledd till att han blef ägare till tre fjärdedelar af tidningens aktier och därmed fick bestämmanderätten öfver densamma. Han tog nu i med all kraft med sin nya lifsuppgift och sålde sin juvelerareffär. Så godt som hela hans kapital höll på att stryka med innan bladet vände sig. Då ingen inom redaktionen kunde skriva honom till lags, grep den före handverkaren till pennan. Så uppstod "Onkel Ola". Han skref precis så som allmänheten ville ha det, och det var hela hemligheten. Han skref på ett sätt som var fullt begripligt, skref med godt lynne, kunde berättia en rolig historia och hålla en dundrande straffpredikan.
Utom sina "Ola-bref" skref han oräkneliga artiklar i dagens frågor; han häftade sina åsikter, men var tillräckligt mycket affarsman för att söka tak innan rågsuren bröt lös.
Trots sitt tränga arbete vid redaktionen fick han till företags resor; en räckte ett helt år och gick färdan ända till Jerusalem. I sina skildringar från denna färd "I östern och västerland", visar han en vaken iakttagelseförmåga.
Som enskild person var han den personifierade gemytligheten, vänlig och tillmötesgående mot alla, hög eller låg. Hans godhjärtighet spelade honom många spratt. Tusentals dollar såldes han på ovärdiga perso-

UR SENASTE SVERIGEPOST.

Et alibi. — Mot emigrationen. — Innebrända barn. — Stor gifva. — Ryssland närmar sig.

— D. 19 dec. afled i Kilgärden i Skaraborgs län författarinnan fröken Johanna von Holsten i en ålder af 81 år.

— Enligt hvad "Haaparannan Lehti" säger sig från tillförlitligt håll ha erfart, skola från och med nästa års början 1,600 man ryska soldater samt omkring 60 officerare jämte gendarmar förläggas vid Uleåberg.

— De för mordet på apotekare Hallbergsson häktade Pellenarnas alibi anses nu af deras försvaradvokat, häradshövding Carlsson, till fullo ådögalagd. En af dagarna förtog denne tillsammans med advokat Wilhelm Hellberg en bifärd Upsala—Vendel, hvarvid de kunnat i detalj fastställa hvilken väg Jaonelli och Valente tagit under sin vandring.
— Vid 11-tiden på fm. d. 18 dec. nedbrann till grundent torpet Torso, beläget i närheten af Baggeryds järnvägsstation. Två små barn, en 4-årig pojke och en 2-årig flicka, som lämnats ensamma hemma, innebrändes. Anledningen till eldens uppkomst har man sig ej bekant. Torpet beboddes af en arbetare Karlsson, anställd vid Göråls gård.

— Enligt meddelande från professor John Berg, Svenska cancerföreningens ordförande, har Svenska cancerföreningens Stockholmsafdelning från en person, som önskar vara ökad, nu mottagit en gifva af 100,000 kr. som bidrag till underhåll af dess värnansatt för kraftsjuka. Gifvan skall förvaltas under namn af Alma-fonden.
— D. N. säger sig veta, att Svenska akademien vederbörande skulle på årsmötet meddela allmänheten en ganska uppseendeväckande öfverskrifning. En af våra främsta finansmän skulle ha donerat en stor summa till akademien, som skulle sätta den i stånd att af Stockholms stad inköpa borshuset. Detta skulle tagas i besittning af akademien, sedan stadsfullmäktige fått en ny lokal i stadshuset.
— På inbjudan af landshöfvingen frih. Fabian De Geer hölls häromdagen i Mariestad ett möte för bildande af en länsförening för Skaraborgs län af Nationalföreningen mot emigrationen. Efter föredrag af dr Adrian Molin beslöt föreningens bildande och antogs stadgar. En styrelse på nio personer utsågs. Länets landsting och hushållningssällskap har förut vilgvarerat en styrelseledamot. Bland styrelsens medlemmar märkes landshöfving frih. De Geer.

Storartad gifva till Sverige.
Kontraktören C. O. Erickson i Seattle, Wash., har i dagarna förärat kungliga biblioteket i Stockholm ett exemplar af det storartade etnografiska verket The American Indian. En Seattle-bo vid namn Edward S. Curtis har ägnat sitt lif åt att för eftervärlden i ord och bild bevara den röde människans kultur. För detta ändamål lyckades han inträffa mängmålningar af Pierpont Morgan, som anslag \$70,000 för ändamålet. Praktverket utgifves i 20 band, af hvilka det första utgafs år 1907 och hittills följts af 8 andra. Hvarje band omfattar 350 sidor, beskrifvande de olika indianstammarnas kultur. Hela verket skall innehålla omkring 1,500 helbild-fotografier, bland dem 40 i färgtryck. Med hvarje band går en portfölj på minst 36 plancher, hvilade helbilderna utgör omkring 2,200 illustrationer. Texten redigeras af etnologen F. W. Hodge vid Smithsonian Institution, men allt material är samlat af Edward S. Curtis. Då hela upplagan är inskränkt till 500 exemplar, säger det sig själf, att hr Ericksons gifva också representerar ett betydligt välgjörande.

— En af hans förre redaktörer har karakteriserat detta på följande sätt: "Vår Herre har, enligt vetenskapsmännens åkt, behöft åtskilliga miljoner år för att göra människor af styfvar, men Onkel Ola tror sig vara styfvar, än vår Herre och försöker ett litet göra folk af svin".
I början af 1900-talet drog han sig tillbaka från sin tidningsmanntjänst, för att njuta ett välfortjänt "otium cum dignitate". Hans verksamhetslöst gjorde dock, att han snart öppnade en fastighetsmakleriaffär och hände för några år sedan hedern att utnämnas till Park Commissionern i Chicago; han tillhörde äfven "rivers and harbor commission" och var i tre terminer medlem i "public library board". Vidare var han president för Svenska Nationalförbundet, vice president i Svenska presklubben samt vice president för Union bank.

— Han visade sig som en man, som hade en dotter.
Och nu är "Onkel Ola" död. Med honom har Svenska-Amerika förlorat en af sina bästa söner, en man, som arbetat mer för sina landsmänns väl än för de flesta andra, arbetat som en redig svensk ägare och anställd, ty svensk var och förblef "Onkel Ola" till sitt sista anddrag.

Landssorg i Sverige.

Den skandinaviska invandringen till Canada har i år varit större än någonsin förut.

Ett önskvärdt folk.

EN FÖR SKANDINAVER SMICKRANDE STATISTIK.

ANKEDROTTNING SOFIA.

Sveriges ankedrottning är ej mer. Efter år af väckande hälsa har hon omsider lagt sitt trötta hufvud till ro.
Enligt telegram från Stockholm har hon efter några dagars sjukdom aflidit där den 30:de december. Dödsorsaken var lunginflammation.
Den sista budskapet om henne, som nådde hit ut, var hur hon själf den 8 december ledde utnämningen af Sofias systar och bland dessa hade glädjen att upptaga sin egen sondotter, grefvinna Maria Bernadotte. Till följd af ankedrottningens svaga hälsa aglade denna ceremoni när i kungliga stadt. Den unga drottningens älskingsbrev blef alltså föremål för den äldriga kvinnans sista offentliga framträdande, och de Sofiasystar som af henne mottogo det i år stiftade minnesmärket eller utnämningen, skola blifva säkert för lifvet minnas just hvad den aflidna drottningen var för de sjuka och lidande här i lifvet. Inom detta rika område för en kvinnas verksamhetsfält var dock sjukvården. Kanske hidrogo hennes egen kroppsliga lidanden att skärpa hennes blick för brister och kraf, och att få till stånd en välutrustad sjukvårdsskär för grundlig utbildning var ett af hennes mål. Att hon vunnit detta visar bäst det erkännande svenska sjukvårdskåren röntne under Balkankriget. De sjukvårdsinrättningar, som alltid haft att påräkna en god och intrasserad vän i den aflidna ankedrottningen, äro främst kroppsvårdsanstaltsen för sjukvård i Nassova, som gifvit andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lärde hon känna på slottet Montreux, nära Neuchâtel, då hon efter sin mors dödsfiendes hos sin halfsyster förstinnan Sofia Wilhelmina Mariana Henrietta föddes i Biberich i Nassau den 9 juli 1836. Hennes far var hertig Vilhelm af Nassova, och hans gemål i andra gifvet prinsessan Pauline af Württemberg, och särskildt språk, historia och musik inträffande den unga prinsessan. Från hemmet i Wiesbaden förlös hon ut i hoffvet under en vinters vistelse i Petersburg, där hon och hennes mor gästade den begäfvade och fint blidde storförstinnan Helena. Sin blifvande gemål lär